

affærdige det med det. Men jeg syntes ogsaa at spore i den højtærede Landbrugsministers Udtalelse i Dag nogen Velvillie over for de Standpunkter, der ere komne frem her, ikke alene fra min Side, men ogsaa fra de fleste af de Medlemmers Side, der i Gaar havde Ordet, saavel som fra det ærede Medlem, der i Dag, inden den højtærede Landbrugsminister talte, gjorde et Par Bemærkninger.

Men i øvrigt er jeg enig med den højtærede Landbrugsminister i, at Hovedformaålet er at faa Tienderne ud af Verden, det er det vigtigste. Maa jeg blot sige, at det gaar jo altid saadan, naar man behandler en Sag, at saa ville altid de Punkter, som for forskellige Medlemmer se ud, som de ikke passe ind i Retfærdighedssystemet, selvfølgelig i en Forhandling komme til at fremtræde, som om de vare de vigtigste; det er ret naturligt. Men der er jo ingen af os, der vil sige: Dersom ikke saadanne Forhold som dem, jeg særlig nævnede og understregede stærkt i Gaar, kunne blive løste paa en tilfredsstillende Maade, saa betyder det hele ingenting. Det har ikke kunnet ligge og det laa heller ikke i mine Udtalelser i Gaar, men selvfølgelig kommer man mest til at beskæftige sig med det, som der mest bør rettes paa.

Maa jeg slutte med en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), som den højtærede Landbrugsminister i øvrigt holdt sig til i en stor Del af sit Foredrag. Det ærede Medlem sagde i Gaar — jeg ved ikke ved hvilken Foranledning, men den maa han vist have hos sig selv —, at han ganske vist en Gang havde fulgt sit Parti og stemt for en Tiendeafløsning, og han havde den Gang fulgt os ikke af saglige Grunde, men af politiske. Nu kan det jo være al Ære værd, at et Medlem af et Parti kan se væk fra det saglige, men jeg beklager de Medlemmer, der komme i den Situation, at deres saglige og deres politiske Overbevisning komme i Strid med hinanden. Og for saa vidt kan jeg ogsaa beklage det ærede Medlem, at han har været i den Situation, at hans saglige og politiske Overbevisning ikke falde sammen. Det kan være, at der netop har været stærk Strid mellem disse to Overbevisninger, den politiske og den saglige, og at det har ført til, at det er blevet noget tilfældigt, hvilket Resultat det ærede Medlem i sine endelige Overvejelser kommer til, men den Side af Sagen skal jeg lade

ligge. Naar jeg her ønsker at føje et Par Bemærkninger til, hvad den højtærede Landbrugsminister udtalte, er det væsentlig, fordi jeg gerne vilde have, det skulde staa fast, at har end det ærede Medlem — og jeg ved ikke, om der kan være andre ærede Medlemmer i samme Stilling — stemt for et Tiendelovforslags Vedtagelse her i dette Ting af politiske Grunde, trods det, at hans saglige Opfattelse, saglige Standpunkt, var et andet, er det lige saa lidt for Tiendelovforslagets Vedkommende som for de samtidig til Landstinget sendte Skattelovforslags Vedkommende politiske Grunde, der for mig og mit Parti have været de afgørende. Lige saa fuldt for Tiendelovens som for Skattelovens Vedkommende har det været det rent saglige, der har været Hovedhensynet, og lige saa fuldt som vi inderlig ønskede, at Forhandlingerne i Landstinget skulde give et Resultat for Skattelovens Vedkommende, lige saa inderligt ønskede vi i sin Tid, at ogsaa Tiendeloven skulde blive til Virkelighed paa Grundlag af Skattekommissionens Forslag saavel som de øvrige Skattelove. Jeg har ønsket at understrege dette og siger saa i øvrigt, som jeg sagde før, at saa kan det jo være ret kedeligt for ærede Medlemmer, hvis politiske Overbevisning har dikteret dem et Standpunkt, der nu, naar de skulle se ret saglig paa Sagen, viser sig ikke at holde Stik eller at falde sammen med det Standpunkt, de nu mene at burde indtage.

P. T. Nielsen: Der findes jo ved den foreliggende Sags Behandling særlig 2 Punkter, hvor Meningerne afvige fra det foreliggende Forslag, og det første Punkt er da det Tilskud, som fra Statskassens Side skal ydes for at faa Tienden afløst. Alle synes at være enige i den Betragtning, at vi bør gaa til tvungen Afløsning, og saa godt som alle, maaske alle, ere vist ogsaa enige i den Betragtning, at Statskassen bør give noget til Afløsningen. Selv det Mindretal oppe i Landstinget, som foreslog, at Tiendeyderne skulde give det 20-dobbelte af det aarlige Beløb, og Tiendeejerne kun skulde have det 23-dobbelte, kom dog til det Resultat, at Statskassen maa yde noget. For vel gjorde Mindretallet en Beregning, hvorefter man ved at optage Statslaan skulde bringe Statskassens Udgift meget betydeligt ned, men summa summarum blev dog, at Statskassen for at faa Balance maatte give Afkald paa Tiendeskatten. Og enten Staten